

Lup
74.

1 Svamp; ja kan ännu lyska mig häa
huru förachtligt man utalade detta ord,
ja det stora floretulet, säger så än i dag.
Men nu på de sista 20 åren, tycker man
ej fullt så illa om, att svampen användes,
men ej därför att den här på booma-
landet användes i någon vidare utskök-
ning till mat, utan därför att nu köpa-
de så kallade bäskvarkarna upp svampo
men nästan endast Kantareller. ju vet
ej om att någon annan svamp plockas
för ansalu. Och ingen annan svamp
användes till mat. Här häit huru
man skattar åt den så kallade Kart-
jankans, sådana fins här i riklig
mängd, Men man säger är den
inte apfittliga va? Se sedan efter
på undersidan där fins konfitt såvel

Här är många ja många, som säger
den där svampen, är vete, det varo
nog bra mycket bättre med "hållänke"
från och blad som faller ur hättan om
man sätter det i lite vatten i stället
för den där såliga svampen som
du nu ska ha. Här ofta här på
kalas där som serveras omeletter
att man säger åt varandra det där-
liga, det sag jag iske något utan
för där har de nog lagt svamps.
Så någon propaganda vaken i ska-
lar eller annarsädes har ej färdkam-
mit. Men nu på de alla bästa ären
finns en Svampskola uppskänd i
skolorna, så att barnen får lära sig
titet om vilka svampar som äro
giftiga. Men en sak vet nog alla det

är att Flugmanspö är giftig. nu använ-
des den ej så mycket som i min be-
dom, till att färgläsa flugor med, när
jag var barn, då plöckad vi sådana
och sålde samma i Kyrkleyn, där det
växte ej några utan den sorten, priset
var 2 öre stycket, och man kunde pågå
i parti. Men så hade man ej så stora
fickpängar som nu. Där gingo barna
helt läsa i vängar, och på en del
plattor växte smampor i riklig
mängd. Där barna äto mycket svamp,
särskilt Karl-johans, då blev mjölken
"dålig" fisk en från smak. Men vad
värd var man kunde knappast göra
smär, det skär sig inte såde man,
det ville ej bli någon konsistens
på smäret, därför kände det ofta att

någon av barnen fick vackra så att
icke kunna kunde få i sig så män-
ga svampar. Ty som man vet äro
de överfäitjasta i den vassan. Men när
man kom in i svamptiden så var
det mest efektiva att ge barna lägs-
stiskelet samt kakrätt och tuktäk
även den så kallade rittiken gick
bra, men denna måste ges i små
mängder, då den innehåller dyvel-
likt ^{tråk} drappar. Som läkemedel
vet jag ej. Men till att hämma blod-
flöde, ifall någon såkatt att hugga
eller skära sig. Svamphuggare var
här förr sådana som ginga omkring
i skogarna såkande efter gamla bjäst-
kal, vilka vara något i hället ty
på sådana växer det stora fina vita

svampar, sådana sålles, samt gjärder
så kallade blynen av, dessa blynen
användes till rakknivarnas skärpa
på den tiden fanns ej några stigar,
eller begränsningar så kallad afstakningar
på den tiden användes dylika svam-
par, till att fästa på väggen, li-
ksom blomsterampulor, eller som nu
de små prydnads saker i form av teaskar
ä dylikt. Ett äla häst kött ansågs
omäktigt, Men här i Hemmesyd bod-
de en slaktare, det vill säga en som
gick omkring i gårdarna och slaktade
Heans manns var Karl Jansson han
var den förste som åt något "häst-
kyt" som man sade, Han slaktade
bodemän och sålde "sågel" av uppskär-
ta djur. Men när han köpt den första

slakte hästen, och slaktade den var det
de som bärjade, att kalla honom för Bos-
kare, ej ägget, för det är ju som man
vet ärekränkande. Men saken var den
att det gick ganska trägt för honom att
använda sitt sägel, särskilt skättet, för det
var många, som ej fästade om det
var hårt eller nötkött. Men med tiden
läste folk sig detta, ty för hästkött
var det ingen som ville ha. Så kom
här i handeln Medmurst, ju den därre
karven var ju rätt så god, och de
som såkades för de fånågna, skulle
på sina betar, ha bland annat med
murst, men hade allt fradde man
fullt å fast på att det var häskakejd
i därför var det naturligtvis att äta
den goda karven. Men om någon bog

7
sig en bit, var det apta en ämma i laget
som sade, vet du att det är prä- prä-
du äter, varfär ammande Karl Jansson
nämder vid Rackare, var detta, att för
länge sedan, i början av 1800-talet,
var det den dåvarande häradsrackaren
skicklighet, att få "hansen" hästen, som
var för gammal, så man måste döda
den samman. Så var det även Häradsrack-
aren som skulle kasterera hingstfäten.
På den tiden fanns ej någon som använ-
de något, utom man svanstugel tändes-
na ä dygt, som användes för att baka
spikdamm. Den av mig ammande Karl
Jansson var född 1856. Han icke härt
anstår att man ej ättit kött av kalv
men i man kalven var 9 dyng skulle
han ej slaktas, för då sade man att

köttet smakade "lätte" (eftersbård) ^{stias "g"} Killing.
Ja de så kallade getabockarna hade förr
stakten, givars 2 jungfrur blänkin, för
annars var köttet lant, och sådan ville
man ej ätta. Så skulle man alltid stakta
innan den 24 augusti, det var sista
dagen på året. Den dagen hette i dagligt
tal "Bastel bocka då" Lamma kött har
alltid anses för mycket gott. Man sade
lamma-kyd för ej den fattiga utan det
är sukt eller illa be kammit! (Hulet)
Följa något kött för, kunde man
knappast för innan 1900-talet var här
inte många uppskåpare. knappast någon
Det vilda var en begärlig vara, om
man blott ägde ett "sävelsen" ja då
kunde man ha en "bul" i huset året rundt
men så kom den tiden att det var de

Som uppskäfte det vilda, Men endast
det som var lösligt, men man sköt
alt, som kom i ens väg, sades det, därför
fick man ju sul, i hemmet med.

Fisk någon fiskhandlare har ej funnits
fären på de senaste 30 åren, På man
åt någ vad man kunde fånga ju
till och med mått, när denna lekte
på våren går den ju i massvis
upps, i små läckar, vid insjöarna
och de äldre har antalat hvar
då tog allt vad man konn äro, Jada
natt det kalas i stugarna.

Men så ser t som det siste världskriget,
när så många människas
finga sin gear i hauch, Ja då fanns
här, de som ej äta, varken färsk sill,
eller ål, På den grund att man hadde

att dessa leude på de döda "Man sade
nej, se du, vi äter ej lik!"

På anmännig av att äta hälsakött
vill jag här medteckna detta ~~sanna~~
faktum i vår tid vill säga läng,
men min. Hennes född 1821 sade att
hennes Mor Magdalena "Majagreta"
född på 1796 död 1868 berättade
att i hennes barndom, gjorde man på
när hästen, (som på den tiden var gar-
ska liten, samt få) blev färgad en
dag ja då på hästkanten, tog man och
ledde bort den åt de stora bakhulten
för där hade man att vargarna skulle
äta upp den snart nog. Men att så inte
blev, det fick man erfara, då de alla
djuren fingo där av svält. Men så blev här
bestämt att vara, Hållads, Rackare.